

[Inger Stilling Pedersen]

synspunkter. Det, jeg finder forkert, er, at man næsten omgående, med dags varsel, siger: denne betænkning er gældende retningslinjer. Det vil sådan set sige, at disse mennesker har kunnet bestemme kravene til adoptivforældre. Man kunne have forstået det, hvis der så havde været en overgangsordning, men det var der skam ikke. En dag troede man, håbede man på, at sagen var i orden, og næste dag viste det sig, at det var den ikke.

Vel skal der stilles krav, og barnets tarv vil jeg være den første til at sige er nr. 1, men denne betænkning og de ting, der er kommet frem, har snarere givet indtryk af, at det, det gjaldt om, var at finde eliteforældre, der kunne passe ind i et skema, kunne svare korrekt på disse ca. 20 spørgsmål, der blev stillet. Og var man bare en måned for gammel, så var der ikke noget at gøre. Jeg har fået henvendelser, som viser, at man har nægtet – fordi der var et vist antal børn – at søskende fra et andet land kunne komme og være sammen med en broder, for det passede ikke ind i skemaet. Der må kunne være plads for det menneskelige. Det er det, vi savner og har savnet i disse år, når det gælder adoption.

Når vi har foreslået en grænse på 45 år, så er det jo ikke, fordi vi ønsker, at 45-årige skal kunne adoptere spædbørn, og det vil vel også være uhyre sjældent, at nogen måtte ønske det. Men det er, for at der ligesom kan være et spillerum, hvor der kan være mulighed for at tage nogle særlige hensyn, når det er nødvendigt.

Man har også fundet på, at uanset barnets alder måtte f. eks. kvinden ikke være over 38 år. Det har bevirket, at handicappede børn, at lidt større børn er kommet i klemme. Måske havde lidt ældre adoptivforældre lidt mere erfaring. Nu blev der talt før om overskud. Ja, vel har unge måske overskud, men de er ofte belastet af andre ting. Jeg tror, man bliver lidt mere mild og overbærende og forstående med årene. Langt de fleste gør det. Derfor tror jeg, at lidt ældre adoptivforældre måske vil være en fordel i forbindelse med de lidt større børn.

Hvis jeg skal sige det generelt, så tror jeg, mange af os – ja, sådan set alle – ønsker, at der i lovgivningen, administrationen er plads for det menneskelige, og man bør ikke nægte én forundersøgelse, bare fordi vedkommende

er en måned for gammel – som om alle 38-årige skulle være ens. Der kan være en forskel i udvikling på mange år. Hvis man ikke passer ind i kassen, hvis hælen ikke kan være der, så er det ud til højre.

Jeg tror, at det arbejde, der er gjort i disse par år fra forskellig side for at forsøge at ændre disse forhold, har givet resultat og vil give resultat. Jeg tror, mange har forstået problemerne, og hvis man offentliggjorde alle de henvendelser, der er kommet fra mennesker, som er kommet i klemme, så tror jeg, endnu flere ville se, hvor galt det er.

Kravene skal stilles, men vi må passe på, at der ikke ude omkring i amterne kommer til at sidde nogle folk, der betragter sig som små konger og tror, de kan dirigere det hele og præge udviklingen med deres egne opfattelser. Det er ikke længe siden, at jeg fik flere henvendelser fra samme sted, hvor én bestemt socialrådgiver ikke kunne godkende, hvis der f. eks. var tale om et kristent hjem. Heldigvis var der i det tilfælde en fornuftig overlæge, der kunne klare problemerne.

Sådanne henvendelser kommer der altså også. Det kan ikke være rigtigt. Vi må sørge for, at der bliver plads for disse tilfælde, og derfor har vi sagt, at der skal være en ankelighed. Det er ikke, fordi vi mener, justitsministeren skal belemres med alle tilfælde, men når der er mennesker, der føler, at de er kommet i klemme, fordi de samme navn, som har givet reglerne, også skal modtage klagen og afviser den, så må der være en mulighed for, at man kan henvende sig til justitsministeren.

Jeg er glad for at høre justitsministeren sige, at justitsministeren ikke er afvisende over for tanken om, at der kommer en repræsentant for adoptivforældrene ind i nævnet, da jeg tror, det er meget vigtigt.

Jeg ser hen til den drøftelse, vi skal have. Det vigtigste for kristeligt folkeparti er ikke, at dette lovforslag, som vi har fremsat, bliver vedtaget, men at vi får ændret reglerne til gavn først og fremmest for børnene. Det er det, det drejer sig om.

Den fg. formand (Arentoft):

Ordføreren vedrørende lovforslag nr. L 107, hr. Bolvig, har ordet.

Bolvig (RV):